

opusdei.org

Prelatovo pismo (10. ožujka 2025.) | Radost

U ovom pastoralnom pismu, prelat Opusa Dei poziva nas na razmišljanje o ključnim aspektima radosti, slijedeći učenja svetog Josemarije.

10.03.2025.

Predragi! Neka mi Isus čuva moje kćeri i sinove!

1. U ovom kratkom pismu, uzimajući u obzir prijedlog koji mi je prije nekoliko tjedana dala jedna vaša

sestra, želim s vama razmišljati o nekoliko vidova radosti, razmatrajući posebno riječi svetog Josemarije.

Radost je, općenito, učinak posjedovanja i iskustva dobra. Ovisno o vrsti tog dobra, postoje različiti intenziteti i trajanje radosti. Kada radost nije posljedica nekog određenog iskustva dobra, već cjelokupnog postojanja, obično se naziva srećom. U svakom slučaju, najdublja radost i sreća je ona koja ima glavni korijen u ljubavi.

Teška su vremena u svijetu i u Crkvi (a Djelo je mali dio Crkve). Zapravo su na ovaj ili onaj način, sva vremena imala svoja svjetla i svoje sjene. Zbog toga je osobito potrebno njegovati vedar stav. Uvijek i u svim okolnostima možemo i moramo biti sretni, jer to je ono što Gospodin želi: „To sam vam govorio da moja radost bude u vama i da vaša radost bude potpuna" (Iv 15,11). Rekao je to

apostolima i, preko njih, svima nama koji ćemo doći poslije; stoga je „radost pravi način života djece Božje“. [1]

Naprotiv, „tuga je porok uzrokovan nesređenim samoljubljem, koje pak nije poseban porok, nego njegov opći korijen.“[2] Ova tvrdnja svetog Tome može biti iznenađujuća ako pomislimo, na primjer, na patnju uzrokovanu smrću voljene osobe. Zapravo, ta situacija ne bi nužno donijela takvu vrstu tuge, nego bol, što nije isto. Zapravo, opće je iskustvo da svaka bol ili svako odricanje ne izazivaju tugu, osobito kada se prihvaćaju s ljubavlju i za ljubav. Stoga, žrtve majke za njezinu djecu, ponekad i vrlo velike, mogu izazvati bol, ali ne i tugu.

„Ono što je potrebno za postizanje sreće nije lagodan život, već zaljubljeno srce.“[3] Svi mi koji smo vidjeli i slušali našeg Oca u Villi

Tevere u posljednjih sedam, osam godina njegova života, vidjeli smo ga istinski zadovoljnog i sretnog, iako su to bile godine u kojima je jako patio, kako fizički, tako ponajviše i zbog ozbiljnih poteškoća u životu Crkve.

Radost vjere

2. Naravna radost uzdignuta milošću očituje se osobito u jedinstvu s Božjim planovima. Betlehemskim pastirima anđeli navješćuju „veliku radost“ (Lk 8,10) Isusova rođenja; kada ugledaše zvijezdu obradovaše se mudraci „radošću veoma velikom“ (Mt 2,10). Naposljetku, apostoli su bili ispunjeni radošću kad su vidjeli Isusa uskrsloga (usp. Iv 20,20).

Kršćanska radost nije jednostavna radost „zdrave životinje“, [4] nego plod Duha Svetoga u duši (usp. Gal 5,22). Ona teži postati trajnom, jer se temelji na Njemu, kao što nas potiče sveti Pavao: „Radujte se svagda u

Gospodinu; ponavljam, radujte se!" (Fil 4,4).

Ta radost u Gospodinu radost je vjere u njegovu očinsku ljubav: „Radost je nužna posljedica božanskog sinovstva, spoznaje da nas naš Bog Otac voli posebnom naklonošću, prihvaća nas, pomaže nam i oprašta. Dobro se toga i uvijek prisjeti: ako bi se ponekad i učinilo da se sve ruši - ništa se ne ruši - jer Bog ne gubi bitke.[5]

Međutim, pred poteškoćama ili patnjom, naša osobna slabost može uzrokovati da ta radost oslabi, osobito zbog slabe vjere u Božju svemoćnu ljubav prema nama koju u tim trenucima možemo imati. „Božje dijete, kršćanin koji živi u vjeri, može patiti i plakati: može imati razloga za tugu, ali ne i biti tužan.”[6] I zbog toga kako bismo podržali ili obnovili radost, potrebno je oživjeti uvjerenje u Božju ljubav, što nam dopušta da

kažemo sa svetim Ivanom: „I mi smo upoznali ljubav koju Bog ima prema nama i povjerovali joj.“ (1 Iv 4,16).

Vjera se nastoji, na ovaj ili onaj način, izraziti u molitvi; riječima ili bez riječi. S molitvom dolazi radost, „jer kada kršćanin živi u vjeri, s vjerom koja nije samo riječ, nego stvarnost izražena u osobnoj molitvi, sigurnost božanske ljubavi očituje se u radosti, u nutarnjoj slobodi.”[7]

U nadi radosni (Rim 12,12)

3. Vjera u Božju ljubav prema nama donosi veliku nadu. Na taj način možemo razumjeti i izjavu u Poslanici Hebrejima: „A vjera je već neko imanje onoga čemu se nadamo” (Heb 11,1). Nada je usmjerena na budućnost i na moguće dobro. A dobro kojemu nas nada vodi je prije svega punina sreće i radosti u konačnom sjedinjenju s Bogom u slavi. Kako nam govori sveti Pavao, to je „nada onoga što vam je

na nebesima pohranjeno" (Kol 1,5). Ta nam uvjerenost daje sigurnost da nam neće nedostajati sredstava za postizanje tog cilja ako ih slobodno prihvatimo: sredstava za početi i ponovno početi, koliko god puta bude potrebno.

Ponekad nam se, na razne načine, objavljuje Božja volja, a mi se osjećamo nesposobnima i nemoćnima, no čak i tada možemo imati „sigurnost nemogućeg“, [8] kao naš Otac na početku Djela, kada uopće nije bilo potrebnih sredstava i kada je društveno okruženje bilo duboko protivno kršćanskom životu.

4. Imamo i uvijek možemo imati „nadu koja ne razočarava“, ne zbog sigurnosti u sebe ili u bilo što od ovoga svijeta, nego „jer je ljubav Božja razlivena u srcima našim po Duhu Svetom koji nam je dan“ (Rim 5,5).

Ponekad nas poteškoće raznih vrsta mogu natjerati da pomislimo da, na primjer, naš apostolski rad nije učinkovit, da ne vidimo plodove svog truda i svoje molitve. Ali mi dobro znamo, a dobro je i da se često prisjetimo tog uvjerenja naše vjere, da naš rad nije uzaludan u Gospodinu (usp. 1 Kor 15,58). Kao što je i naš Otac zajamčio: „Ništa nije izgubljeno.“

Nada i radost darovi su Božji, a to sveti Pavao traži za svakoga: „Bog nade napunio vas svakom radošću i mirom u vjeri da izobilujete u nadi snagom Duha Svetoga.“ (Rim 15,13).

Radost zaljubljenog srca

5. Ljubav prema Bogu i prema drugima, baš kao i radost, povezana je s vjerom i nadom. „Oni koji ljube imaju radost nade, pronalaska velike ljubavi koja je Gospodin.“[9]

Različiti opisi ljubavi slažu se u onom bitnom: željeti dobro voljenoj osobi i koliko je to moguće, tražiti ga, te kao posljedica toga radost koja proizlazi iz spoznaje da je to dobro uvijek prisutno.

U slučaju ljubavi prema Gospodinu, uključuje li to željeti Bogu neko dobro koje On ne posjeduje? Znamo da je Bog, stvorivši nas slobodnima, htio preuzeti rizik zbog naše slobode. [10] Možemo odbiti dati Bogu nešto za čim čezne: našu ljubav. Na neki način, radost ljubavi prema Bogu nije samo vid ljubavi kojeg nalazimo u dobru što ga ona čini nama, već i radost što mu možemo dati svoju ljubav.

Ljubav, kao izvor radosti, očituje se na poseban način u darivanju nas samih drugima, nastojeći, unatoč svojim manama, biti „sijači mira i radosti”. [11] Stoga se radujemo kada vidimo radost drugih i možemo im,

poput našeg Oca, uistinu reći: „Moja radost je i vaša radost.“[12]

6. „Prava ljubav traži da izađemo iz sebe, da se darujemo. Autentična ljubav nosi sa sobom radost: radost koja ima svoje korijene u obliku križa.[13] Štoviše, križ prihvaćen iz ljubavi prema Bogu izvor je sreće. Tome nas uči Gospodin: „Blago vama kad vas – zbog mene – pogrde i prognaju i sve zlo slažu protiv vas! Radujte se i kličite: velika je plaća vaša na nebesima! Ta progonili su tako proroke prije vas" (Mt 5,11-12). Zapravo, sva blaženstva opisuju korijene radosti: „Blaženstva vas uvijek vode k radosti; ona su put postizanja radosti.“[14]

Mnogo je uzroka koji mogu dovesti do gubitka radosti; osobito iskustvo vlastite slabosti, svijest o vlastitim grijesima. Ali vjera u Božju ljubav i sigurna nada koja prati tu vjeru u temelju su, kako kaže sveti

Josemaría, „duboke radosti pokajanja“.[15] Čak i tada, usprkos našim ograničenjima i manama, uz pomoć Gospodina i naše ljubavi, možemo pomoći „učiniti drugima put ugodnim i laganim.“[16]

Zazivamo Blaženu Djevicu, Majku Božju i našu Majku, kao *Causa nostrae laetitiae*. Neka nam naša Gospa pomogne da uvijek budemo sretni i da budemo sijači mira i radosti u svim životnim okolnostima. To posebno tražimo sada u ovoj Jubilejskoj godini nade, usko povezani s patnjom pape Franje.

Svom vas ljubavlju blagoslivlja

Vaš Otac

Rim, 10. ožujka 2025.

[1] Pismo 13, br. 99. Citati gdje se ne spominje autor su od svetog Josemarije.

[2] Sv. Toma, *Summa Theologica*, II-II, q. 28, a. 4, i 1. “Tuga je ostatak sebičnosti” (*Prijatelji Božji*, br. 92)

[3] *Brazda*, 795.

[4] usp. *Put*, 659.

[5] *Kovačnica*, 332.

[6] “Bogatstvo vjere,” objavljeno u *ABC newspaper* 2. studenog 1969.

[7] *Ibid.*

[8] Pismo, 29, br. 60.

[9] Franjo, Audijencija, 15. ožujka 2017.

[10] Usp. *Prijatelji Božji*, br. 35.

[11] *Brazda*, 59.

[12] *Pismo 14*, br. 1.

[13] *Kovačnica*, br. 28.

[14] Franjo, Homilija, 29. siječnja 2020.

[15] *Pismo 14. veljače 1974.*, br. 7.

[16] *Brazda*, br. 63.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/prelatovo-pismo-10-
ozujka-2025-radost/](https://opusdei.org/hr-hr/article/prelatovo-pismo-10-ozujka-2025-radost/) (8.04.2026.)